

ULTIMATE

SPIDER-MAN®

ISSUE
38

ГОНАР БАЦЬКІ

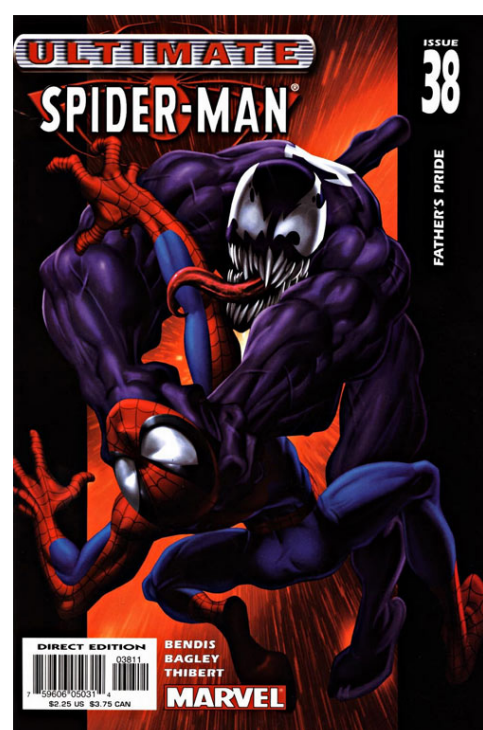
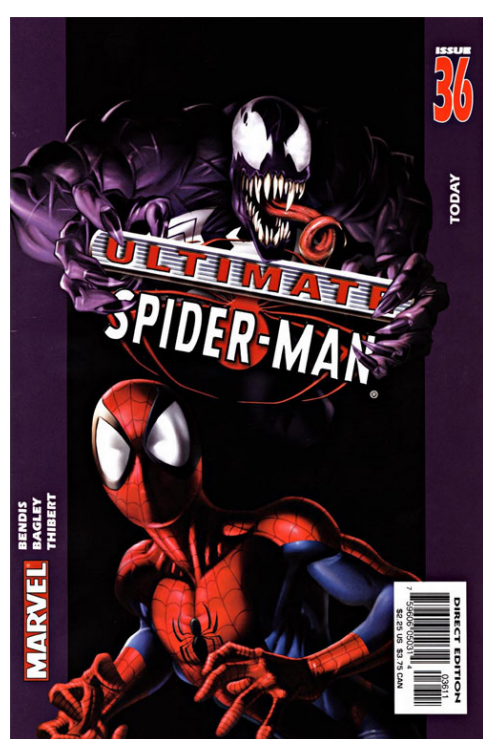
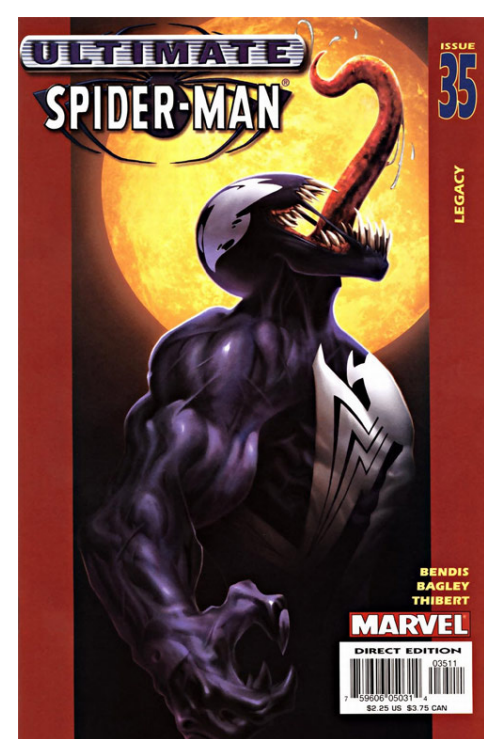
COMICS
BY
КОМІКСЫ ПА-БЕЛАРУСКУ

Сучасны
Чалавек-павук №38
(2000)
Пераклад
і афармленне:
comicsby

MARVEL®

comics by
представляет:

ULTIMATE
SPIDER-MAN

сущасны
чалавек-пабук

6

Peter Parker

Aunt May

Mary Jane Watson

Gwen Stacy

Flash Thompson

S T I L L

The bite of a genetically altered Spider granted high-school student Peter Parker incredible, arachnid-like powers: Strength, agility, a spider-like sixth sense warning him of personal danger, and most amazing of all-- Peter can walk on walls. When a burglar killed his beloved Uncle Ben, a grief-stricken Peter vowed to use his amazing abilities to protect his fellow man. He learned the invaluable lesson that with great power there must also come great responsibility!

Now the fledgling super hero tries to balance a full high school curriculum, a night job as a web designer for the Daily Bugle tabloid, a friendship with the beautiful Mary Jane Watson, Gwen Stacy-- the girl living at his house since her father's death-- and swing time as the misunderstood, web-slinging Spider-Man.

PREVIOUSLY IN ULTIMATE SPIDER-MAN:

Eddie explains to Peter that their fathers were working on a secret medical project called 'the suit' that would cure cancer for good- but they didn't finish it before they died in a mysterious plane crash ten years ago.

What Eddie has is the only remaining specimen of their work: a frozen mixture of the suit in progress. Peter is so wound up about the discovery that he sneaks into the lab as Spider-Man to take a sample of the suit to experiment and work on. But while he transfers the viscous black liquid a drop falls on his hand and transforms his entire body into the black suit.

At first the miraculous suit changes Peter into a black clad Spider-Man with all kinds of new organic powers. Peter enjoys the new powers and freedom with an amazing day of Spider-Man heroics, but things go horribly wrong when Peter loses control of himself almost killing a burglar.

Peter barely escapes the suit's control in an electrical storm. He ends up defeated mentally and physically, laying at his father's grave.

Peter goes back to the lab to steal the Venom mixture and destroy it, but Eddie catches him in the act. A desperate Peter Parker confesses everything to a shocked and angry Eddie. Peter destroys Venom-- Eddie has no choice but to let him. But Peter doesn't know there is a second mixture. Eddie waits til Peter leaves and touches it in a hope to reproduce the effects.

Eddie shows up at Peter's school, totally overtaken by the intensity of the Venom creation.

S t a n d e e p r e s e n t s : ULTIMATE SPIDER-MAN

Brian Michael Bendis **story**
pencils Mark Bagley Art Thibert **inks**

Transparency Digital
colors

Chris Eliopoulos
letters

Stephanie Moore
assistant editor

C.B. Cebulski
associate editor

Brian Smith
associate editor

Ralph Macchio
editor

Joe Quesada
editor in chief

Bill Jemas
president & inspiration

Першае ўзгадванне пра
рак было зафіксавана
ў 1600 годзе да нашай
эры.

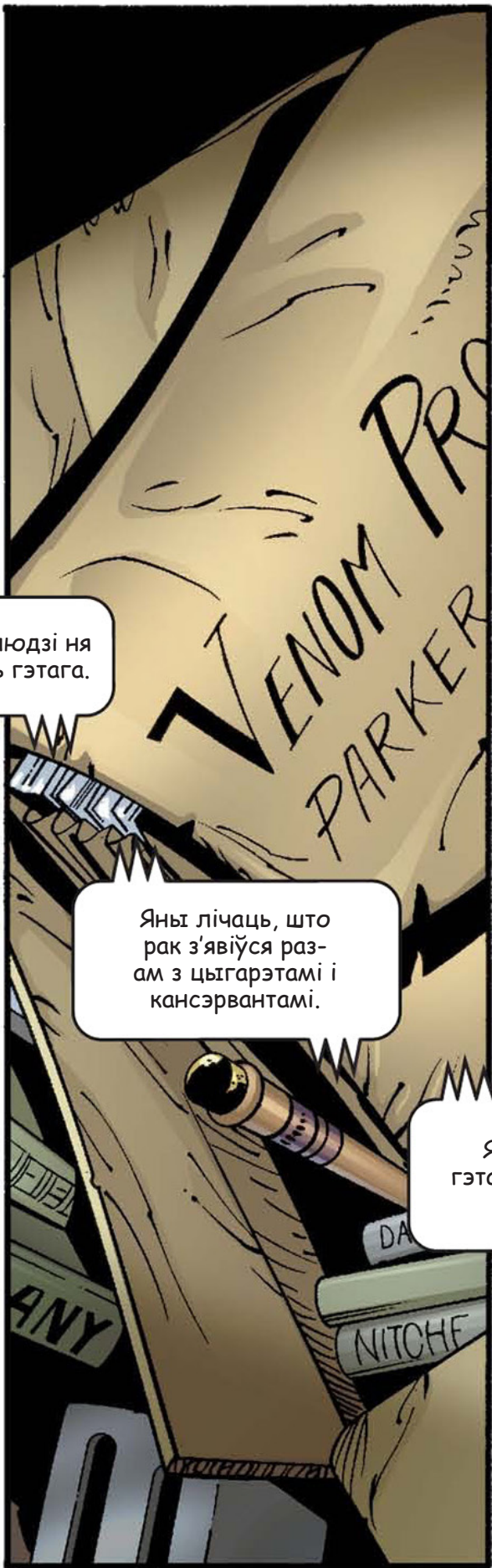
У Егіпце.

Многія людзі ня
ведаюць гэтага.

Яны лічаць, што
рак з'явіўся раз-
ам з цыгарэтамі і
кансэрвантамі.

Яны лічаць, што рак -
гэта чума... Чума сучаснага
грамадства.

Але ён быў заўсёды... З тых
часоў, як з'явіўся чалавек.

Цяпер звернемся да
Грэцыі і Рыма. У сваіх
медыцынскіх ведах
знакамітыя Гіпакрат
і Гален арыентаваліся
на магію і забавоны.

З часам мы сталі лепш разумець
анатомію чалавека.

Новыя
тэхналогіі...

Новыя
мікраскопы...

Нарэшце, мы зразумелі
прыроду клеткі...

Дыягнастычных
тэхналогій...

Хімічных
канцэрагенаў...

Хіміятэрапіі...

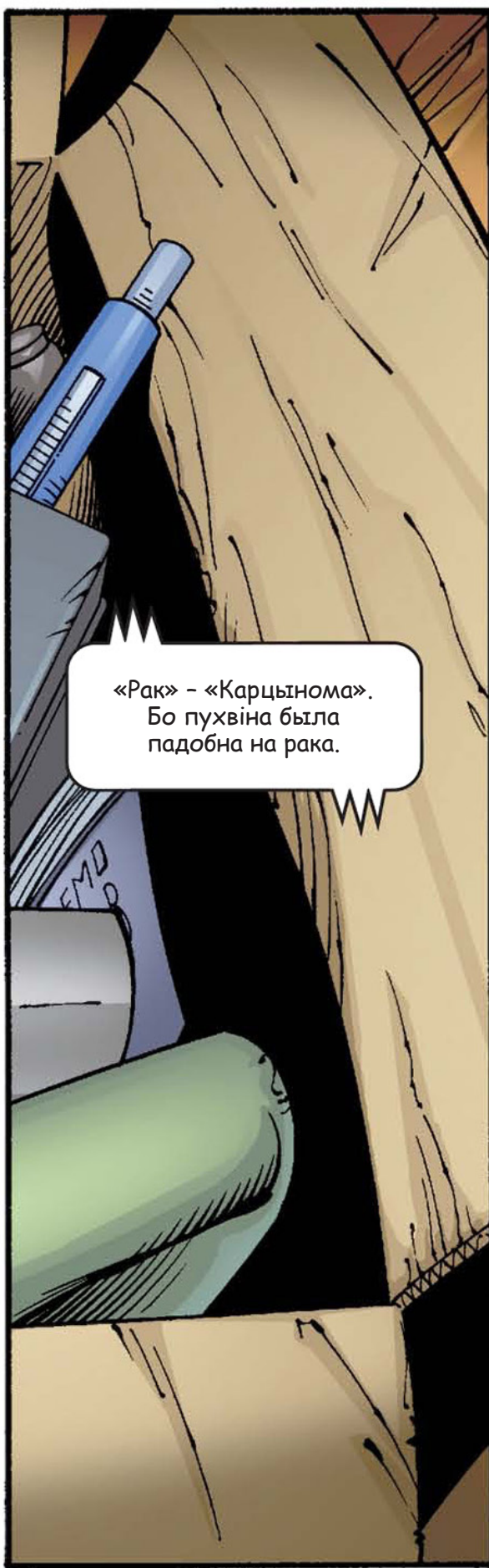
І, калі ласка!
Анкалогія стала
навукай.

Калі я быў дзіцём,
хворыя ракам
людзі паміралі.

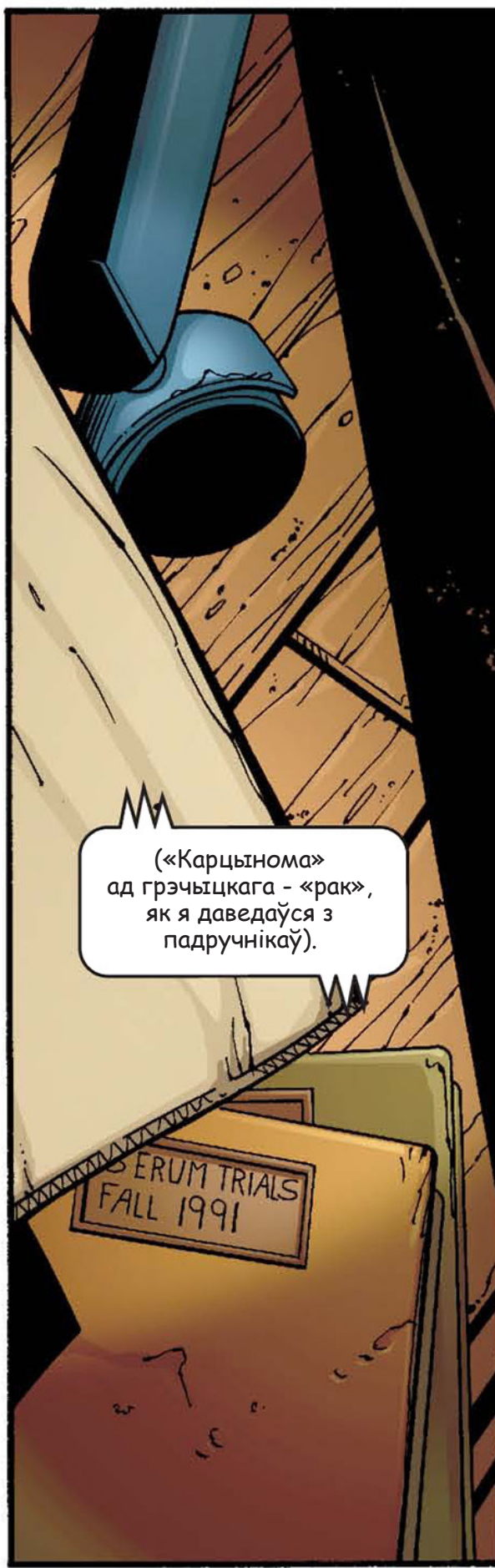
А цяпер у нас
ёсць шанс
змагання.

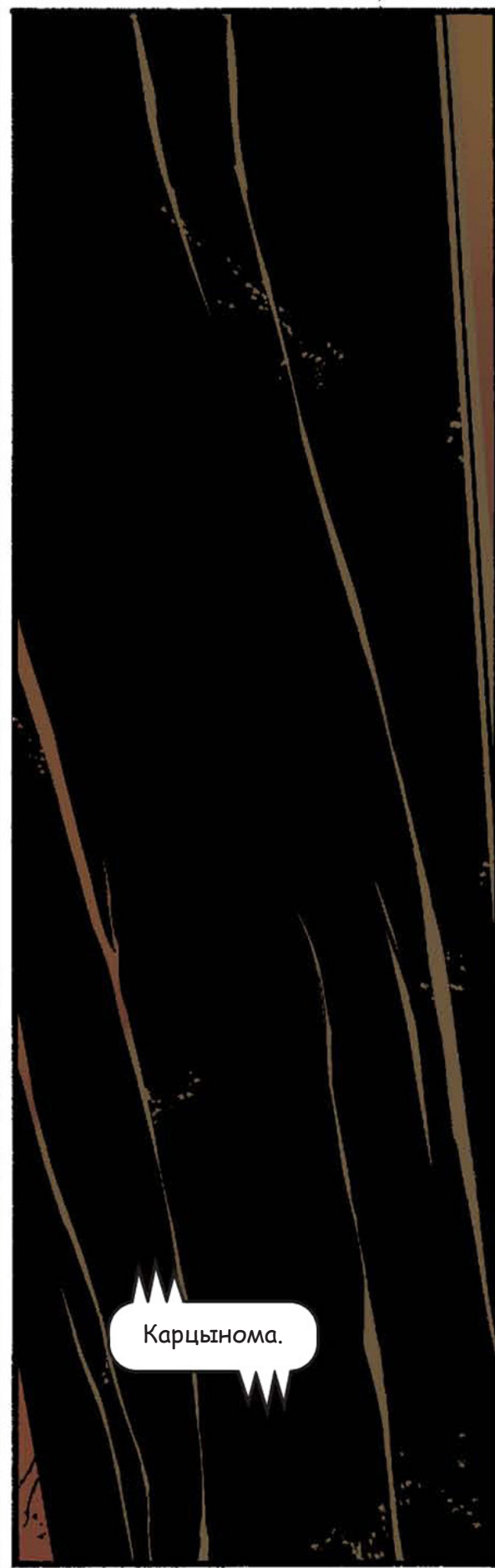
Але Гіпакрат даў
яму назву.

«Рак» – «Карцынома».
Бо пухвіна была
падобна на рака.

(«Карцынома»
ад грэчыцкага - «рак»,
як я даведаўся з
падручнікаў).

Карцынома.

Але для мяне,
пфрфф... гэтага
недастаткова.

Мы яшчэ
не сталі
пераможцамі.

Я хачу
знішчыць
рак.

Дзіцём я бачыў,
як бацька паміраў
у мяне на вачах,
і не ведаў чаму.

Перш чым я памру...
я хачу быць упэўненым,
што больш ні адно дзіця
не ўбачыць тое, што
бачыў я.

Не хачу, каб яшчэ
адзін хлопчык
глядзеў, як памірае
яго бацька, і не
разумеў, чаму гэта
адбываецца.

З нашым вынаходніцтвам мы пракраліся ў вобласць ведаў, да якой ніхто нават не набліжаўся.

Ні Рыд Рычардс, ні Тоні Старк, ні Уільям Марсдэн, ні Александар Хэдаў.

Але ўсё абвалілася на нашых вачах.

Яшчэ да таго, як мы аказаліся ў выграбной яме па віне юрыстаў і даносчыкаў.

Праект праваліўся.

Я прайграў.

Касцюм быў нашым шансам.

Мы лічылі, што валодаем ім, кантраліруем яго. На паперы... Так яно і было.

Мы былі далёка ад рэальнасці. Бацька Эдзі і я.

Усё было... добра.

Мы адчувалі сябе выдатна.

Лічу, калі ты ўбачыш гэты запіс, ты зразумееш, што значыць «адчувалі сябе добра».

Часам... робячы штосьці, у глыбіні душы ты ведаеш, што прайграеш.

Але ўсё роўна робіш.

Эдзі...

...Калі ласка, скажы, што гэта здарылася выпадкова.

Але ўсё было
не так.

Я адчуваю
сябе добра.

Ня ведаю... Пагутарым
праз 10 гадоў... Мабыць,
усё наладзіцца. І ў мяне
з'явіцца новыя планы
на будучыню.

Мы сядзем, паглядзім
касету, і я буду смяцца,
як быццам мяне гэта
не кранае.

Але зараз я мучуся.

Сёння я ўпэўнены, што знакімітыя Гіпакрат
і Гален глядзяць на мяне з Грэка-Рымскага
рая і смяюцца над сваімі забабонамі.

Паслухай, Эдзі,
ты мацней яго.

Гэта не ты,
а касцюм.

Я прайшоў
праз гэта. Я
ведаю, што ён
робіць з табой.

Я дапамагу,
перш чым ты
зробіш тое, аб чым
можаш пашкада-
ваць.

Нашы бацькі загінулі,
каб стварыць мяне...
Цяпер ты загінеш!!!

Так...

...ты ўжо
казаў.

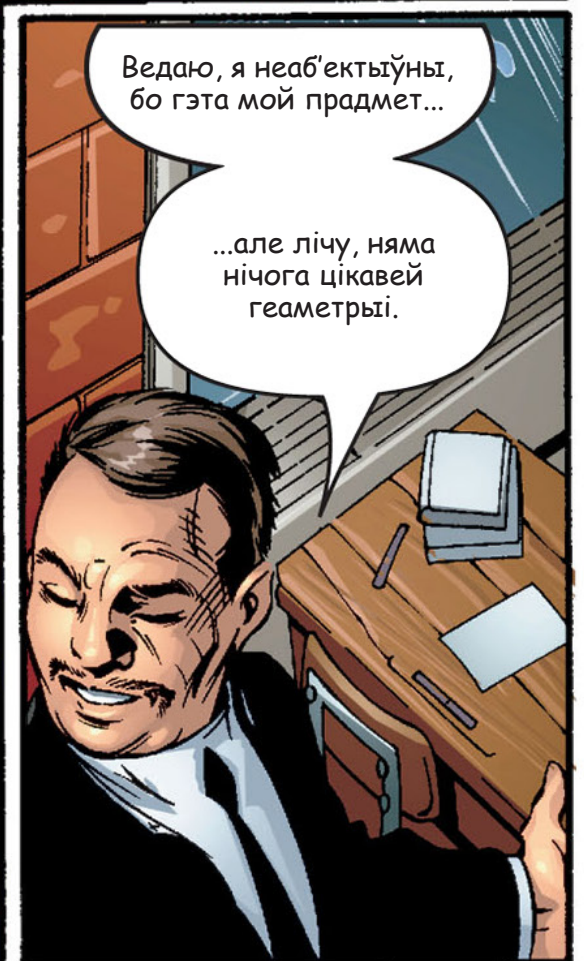

Ты загінеш!!!

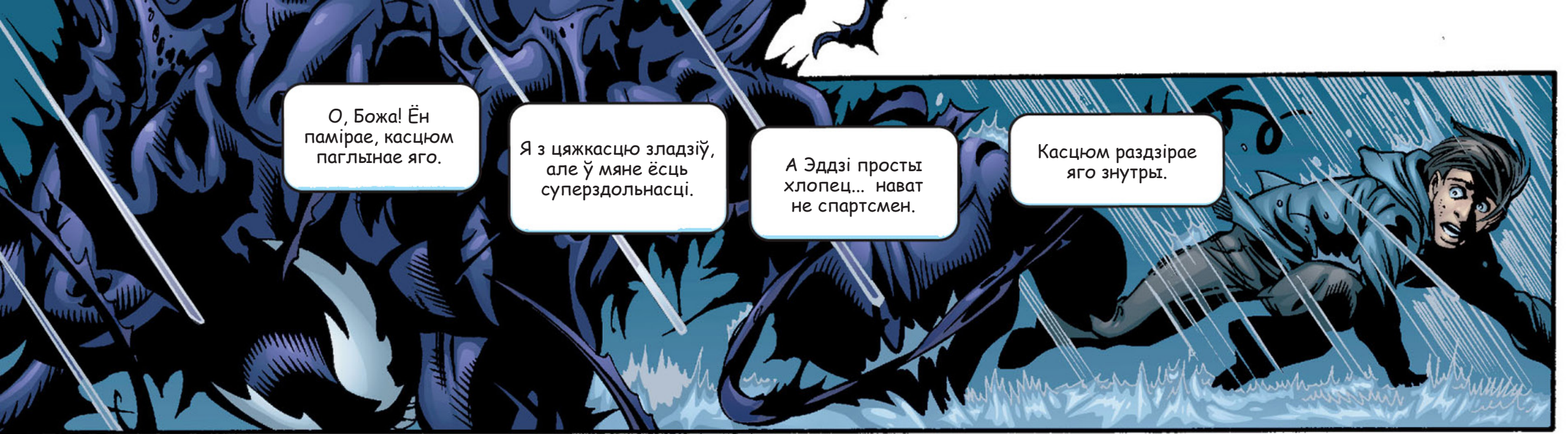
Эдзі, спыніся
інач я...

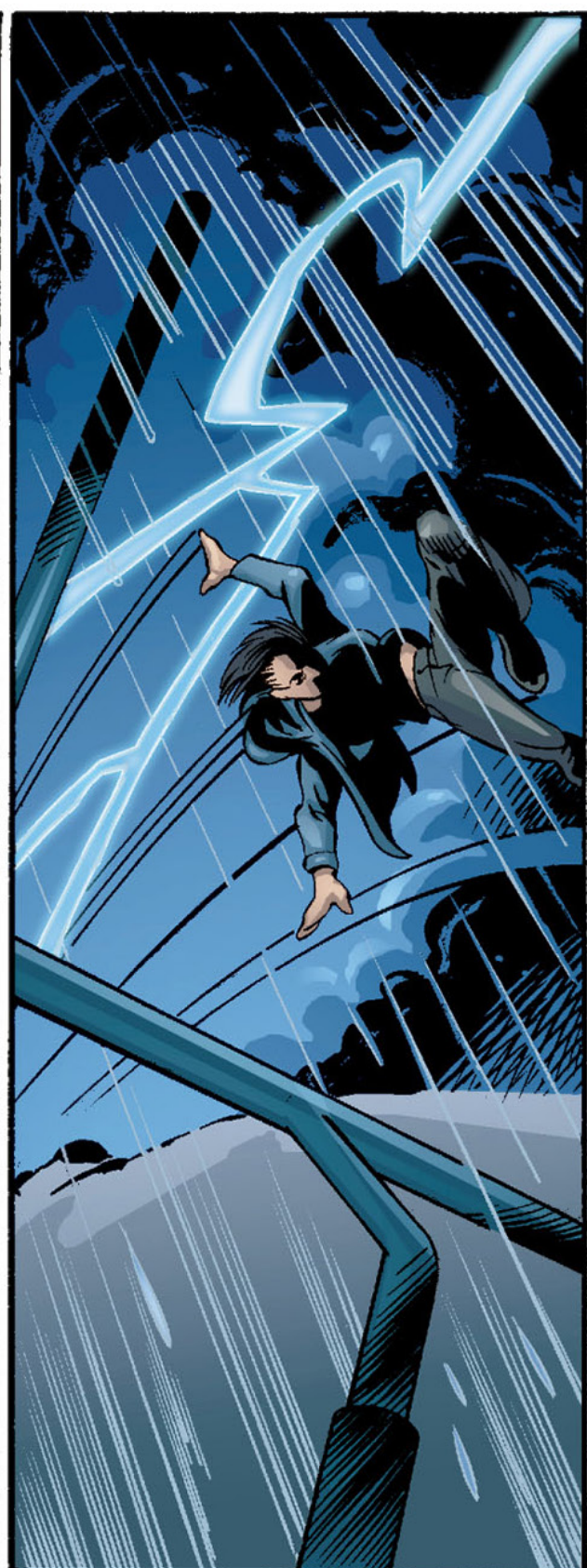
АААААААА!!

Ведаю, я неаб'ектыўны,
бо гэта мой прадмет...

...але лічу, няма
нічога цікавей
геаметрыі.

Божа,
паглядзі на яго.
Паглядзі.

Эддзі не кантралюе сябе.

Ён проста іміціруе
мае паводзіны.

Што гэта? Біялагічная
памяць? Ці касцюм
праглынуў розум Эддзі?

Ці і тое,
і іншае?

Ці што?

Як ён мог
гэта зрабіць?

Ён зрабіў гэта
спецыяльна?

Падобна,
што так.

Ух... Колькі яшчэ сяброў
я страчу ў гэтай барацьбе?

Гары, Мэры
Джэйн...

Цяпер Эддзі. Ён
злосны на мяне.
Ён настолькі
злы, што гатовы
забіць?

Гэтага хоча Эддзі?
Ці касцюм?

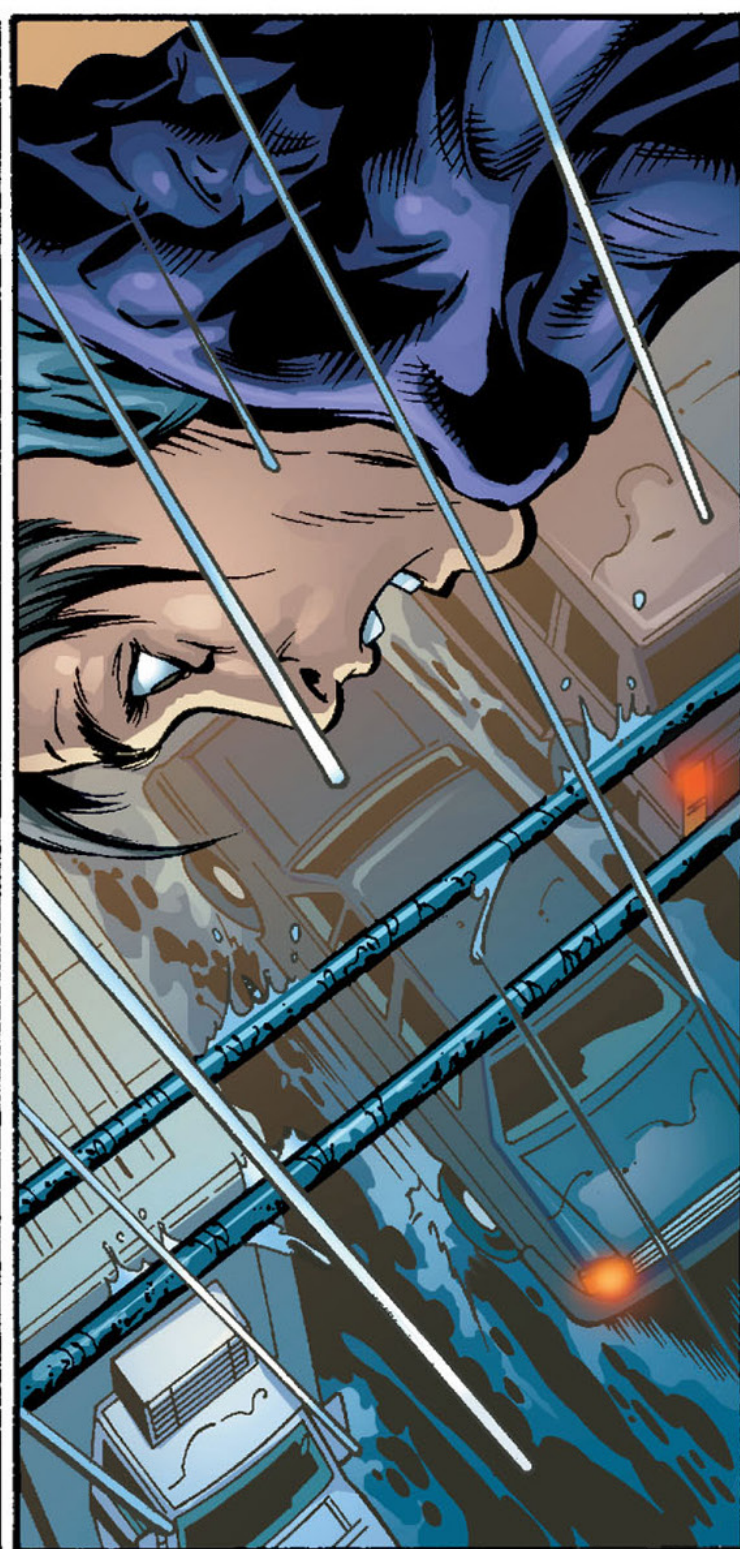
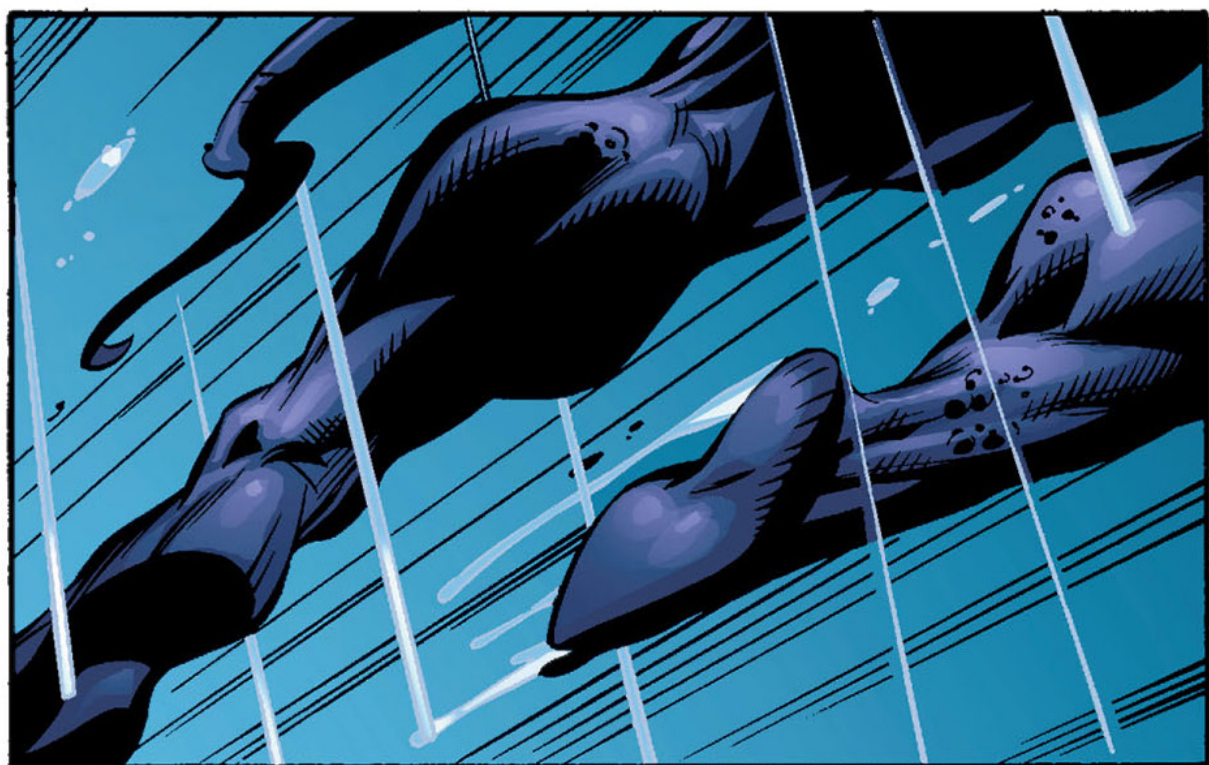

Касцюм давёў
яго да шаленства?
Ці гэта ўгода?

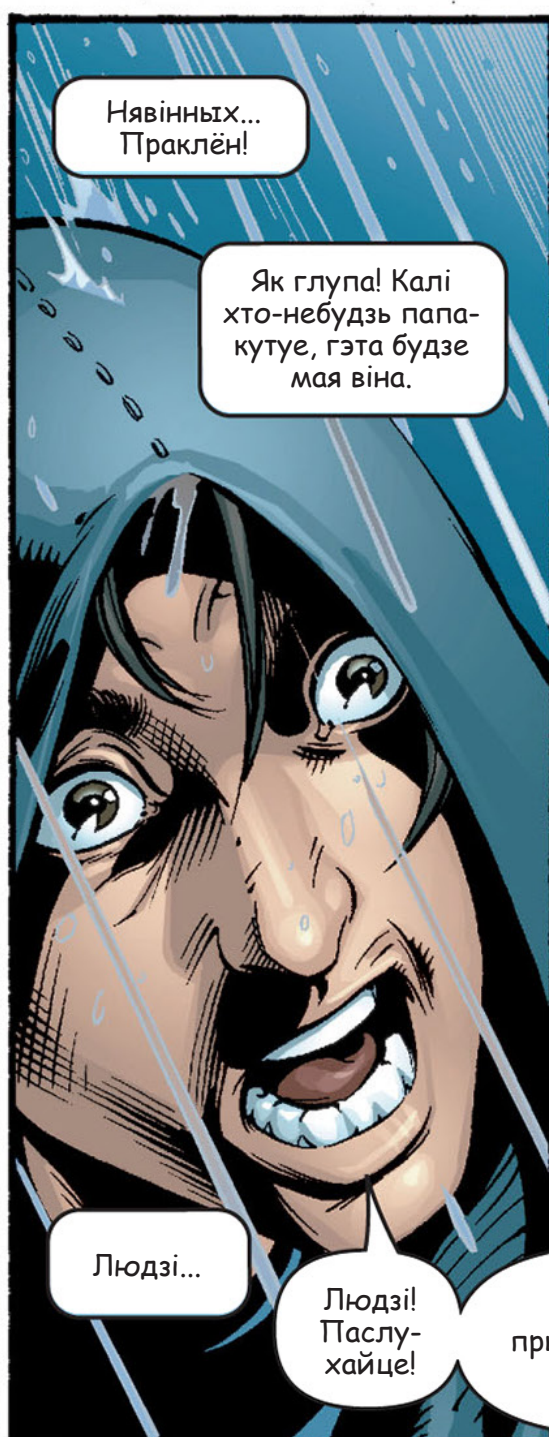

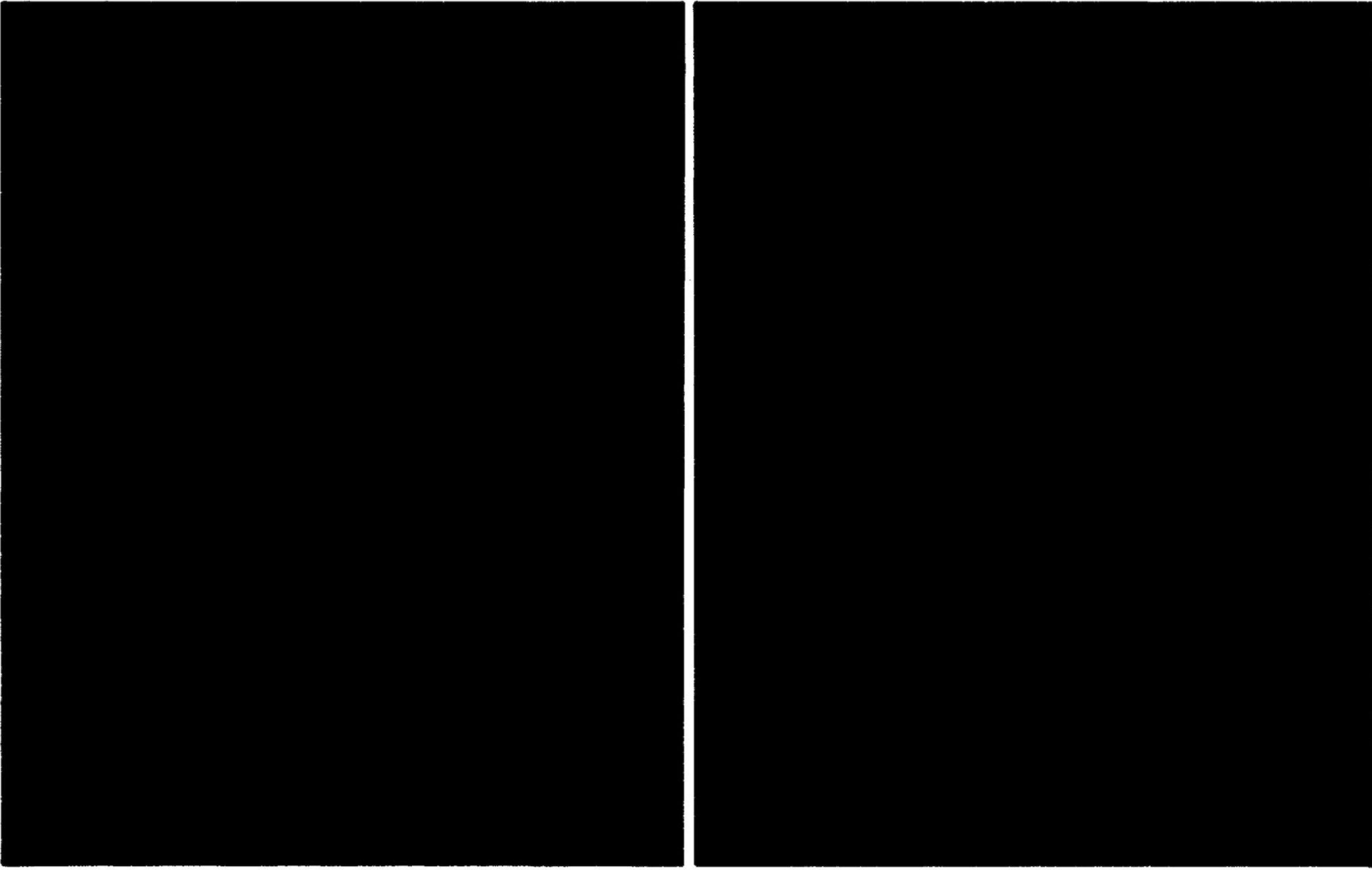
О, божа.
Вось ён!

ГГГККТТТ...
Эдзі?

Ну як?

Пффтт...

Глядзі
на сябе!
Глядзі!

Ікккк...
Не...

Злодзей
і лгун!

Ты ведаў,
Паркер!

Ты ведаў, што
стварыў мой баць-
ка... Мой бацька
быў геніем!

Не!! Ты
забіваеш
мяне...

Мне
прыйдзеца!

Ты патрэбен яму,
каб выжыць! Ты патрэбен
яму больш, чым я.

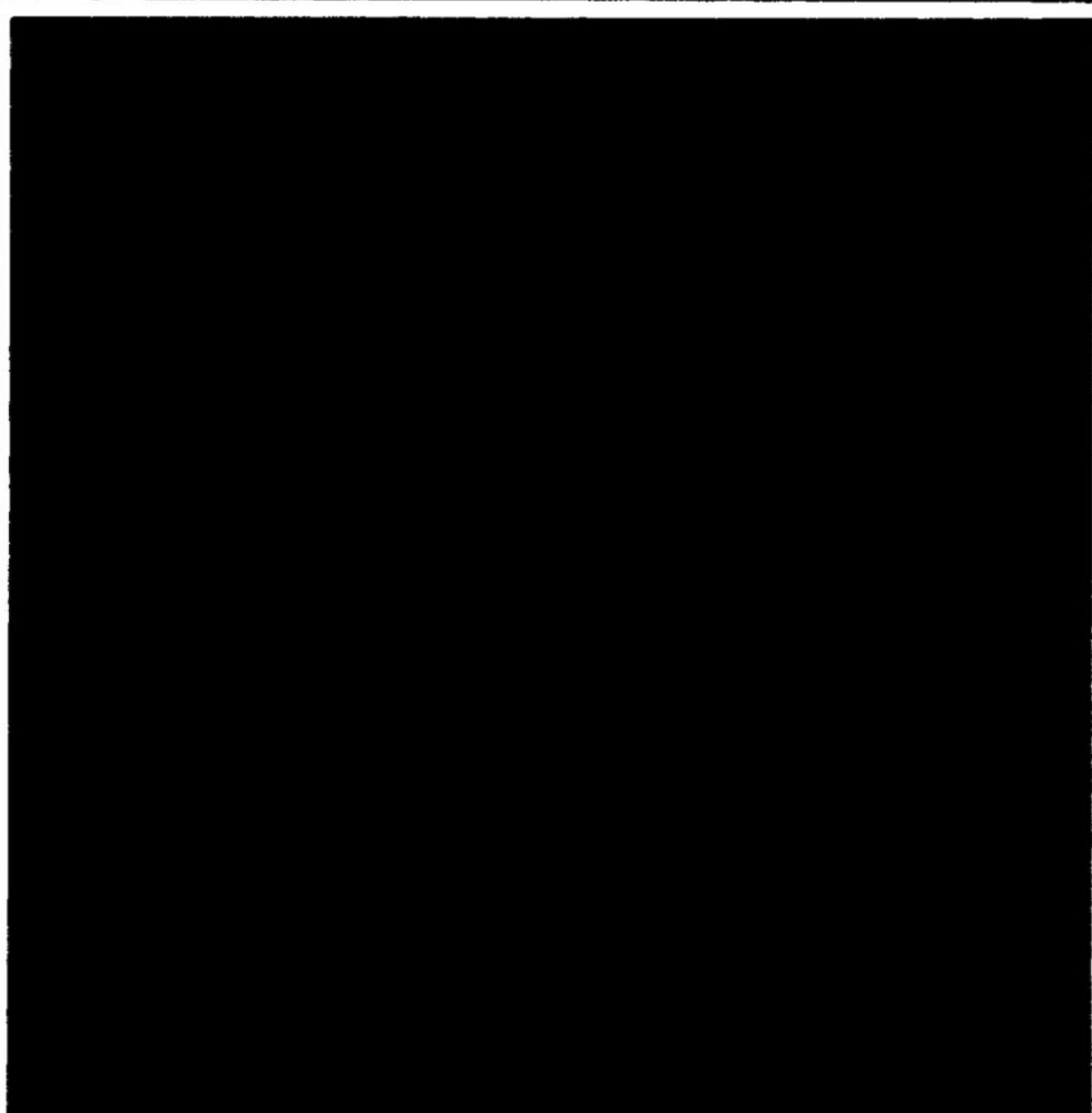
Я не магу зрабіць
гэта адзін.

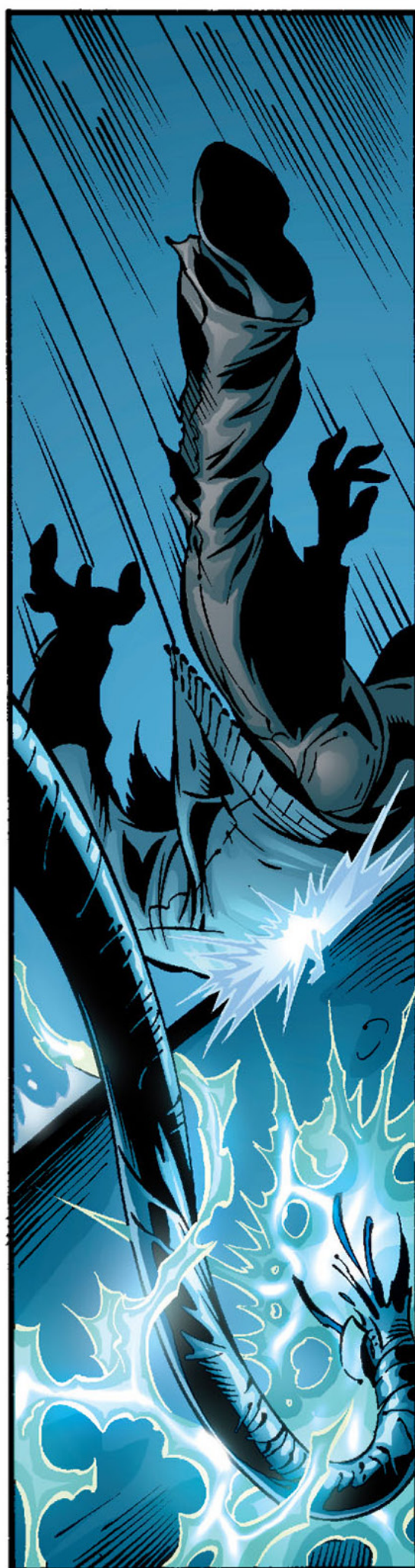

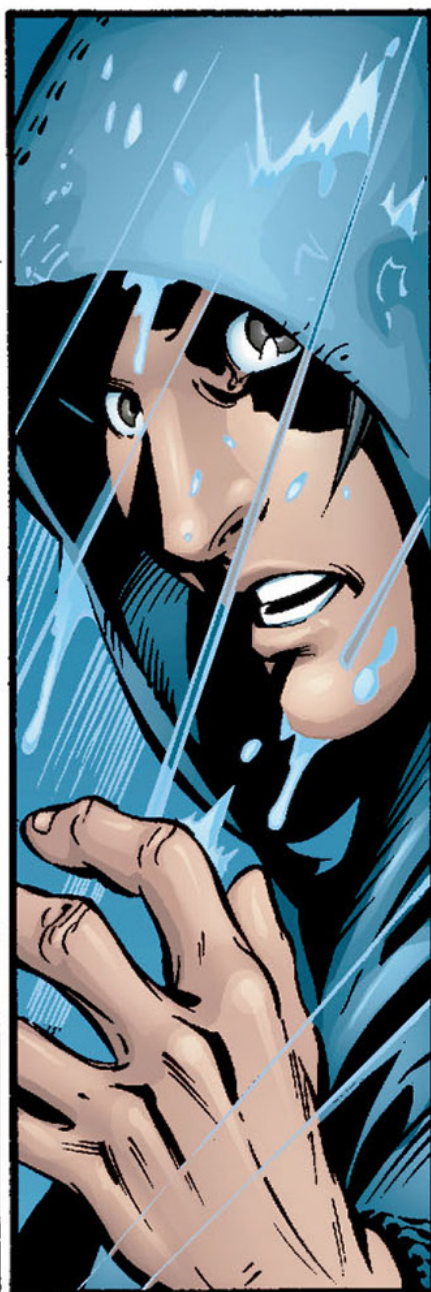
Ты патрэбны
яму...

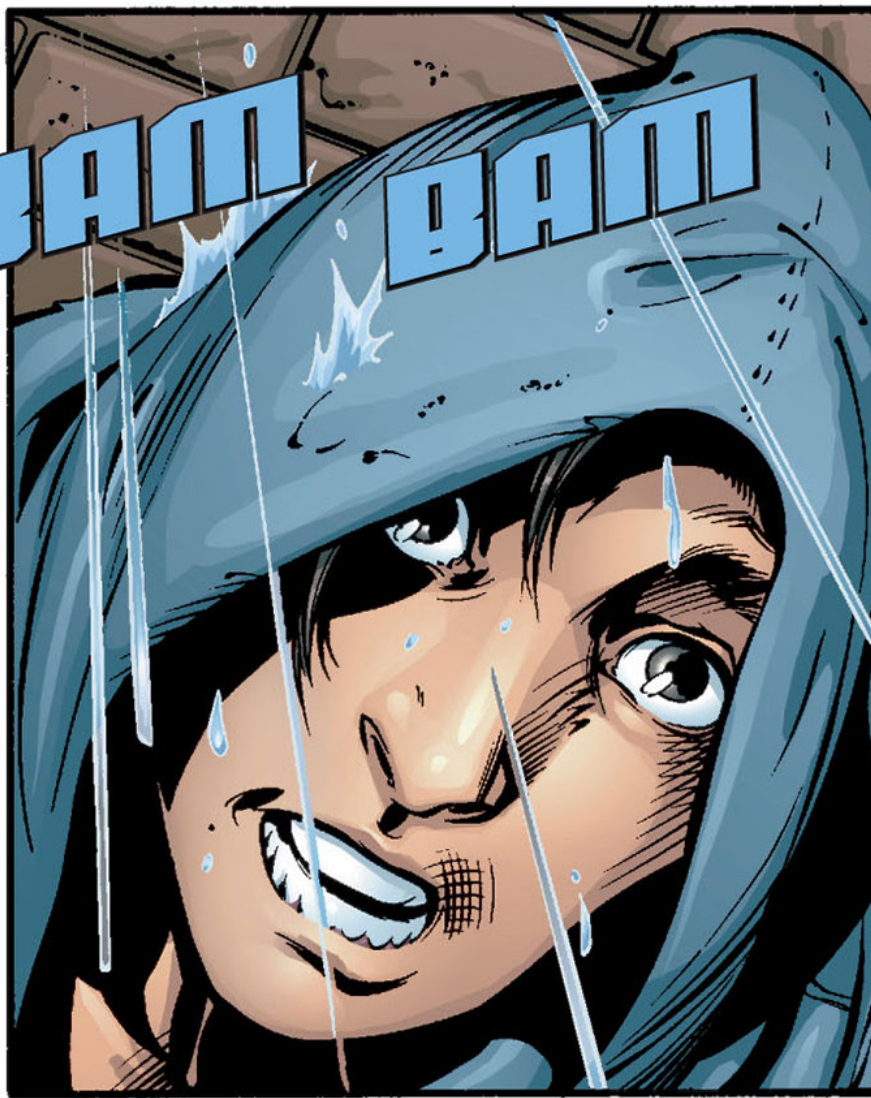
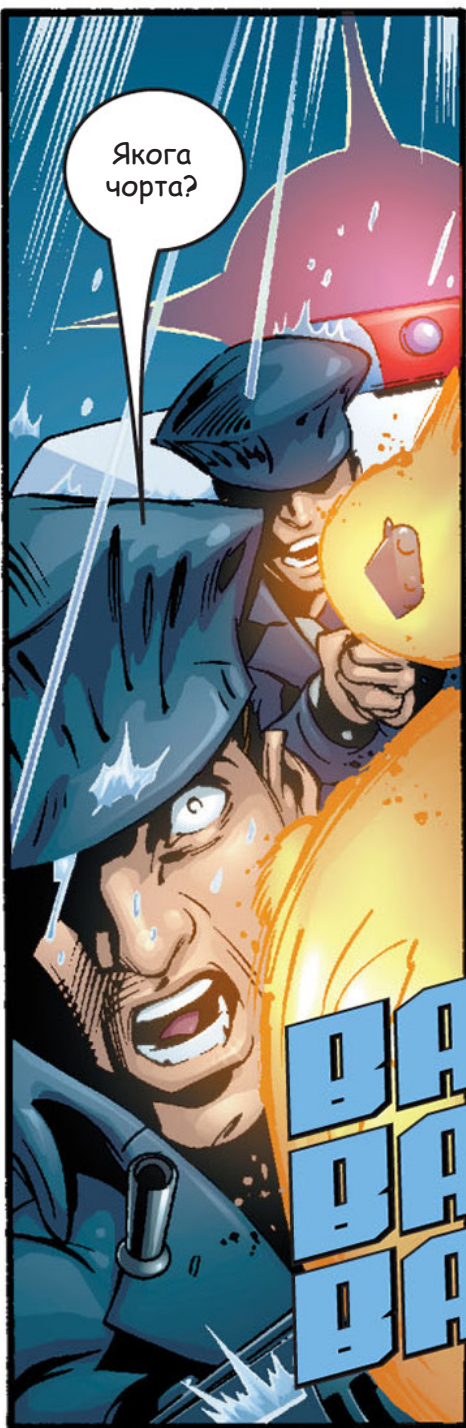
ААГГХХ!!
Не!

Гэта твая
віна.

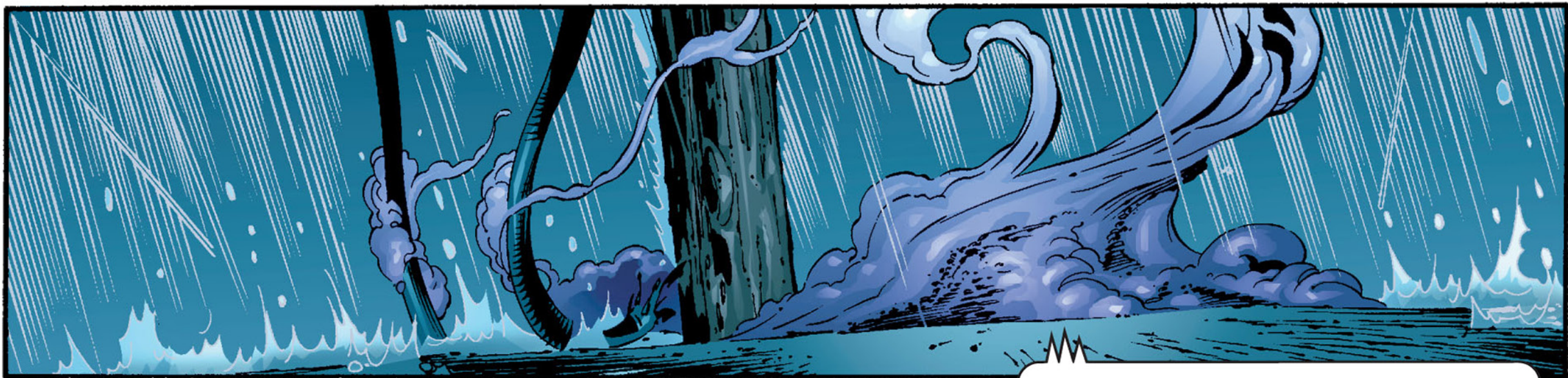

У маім жыцці былі такія людзі.
Іх лютыя ворагі – яны самі.

Эддзі...

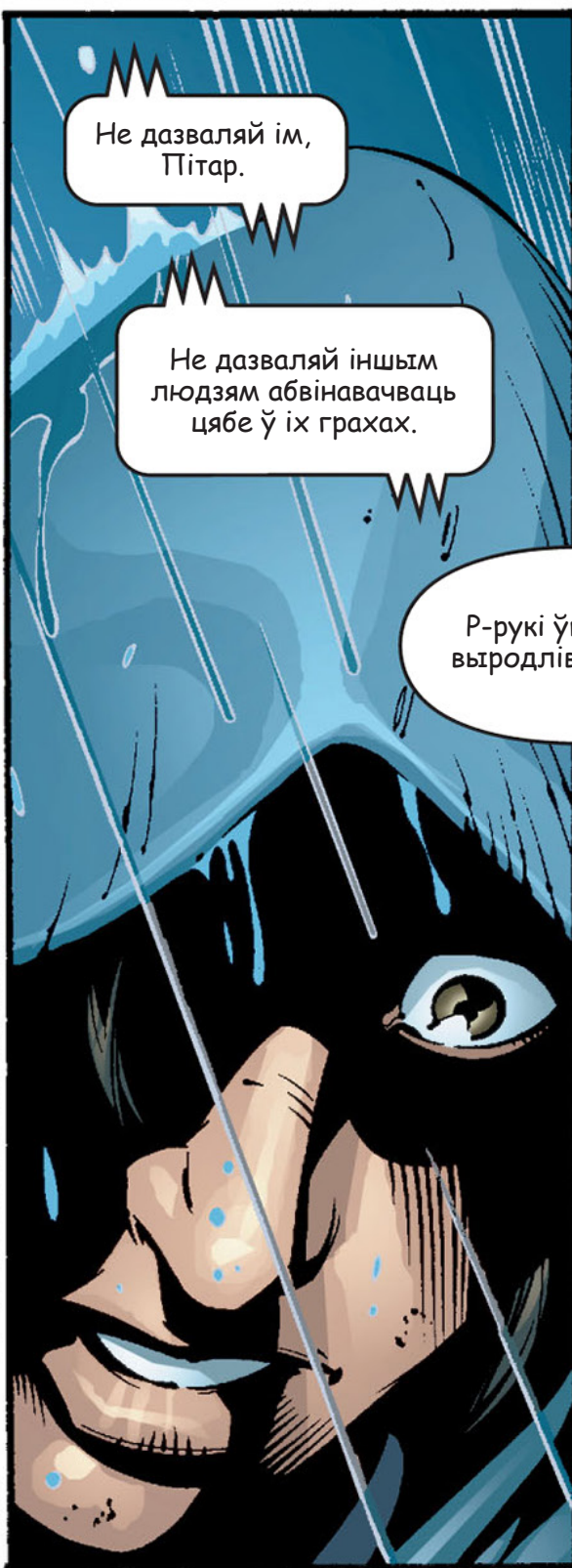
Замест таго, каб бароцца
з гэтым... Пазбавіцца ад гэта-
га... Яны толь і робяць, што
накідваюцца на цябе.

Абвінавачваюць цябе ў сваіх
уласных грахах.

Не дазваляй ім,
Пітар.

Не дазваляй іншым
людзям абвінавачваць
цябе ў іх грахах.

Р-рукі ўгору! Ты,
выродлівы мутант!

Як твой бацька...
я хачу засцерагчы цябе
ад бяды, якая можа
з табой здарыцца.

На землю,
зараз жа!

Мы запрасілі
падмацаванне!

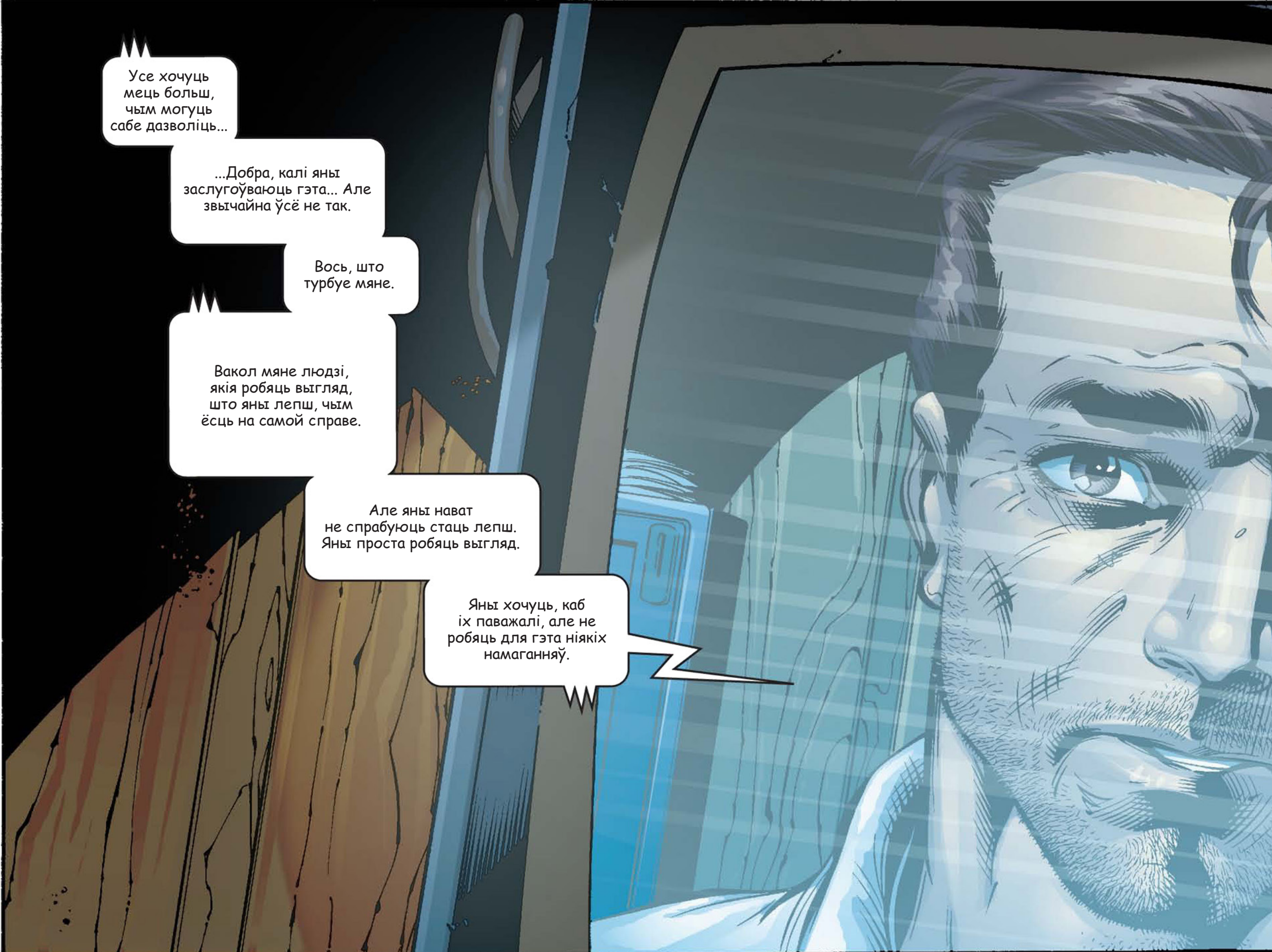
Гэта бяда.

Гэтыя людзі
дзеінічаюць
не думачы.

Накідва-
юцца.

Нават
не ведаючы
навошта.

Усе хочучь
мець больш,
чым могуць
сабе дазволіць...

...Добра, калі яны
заслугоўваюць гэта... Але
звычайна ўсё не так.

Вось, што
турбуе мяне.

Вакол мяне людзі,
якія робяць выгляд,
што яны лепш, чым
ёсць на самой справе.

Але яны нават
не спрабуюць стаць лепш.
Яны проста робяць выгляд.

Яны хочучь, каб
іх паважалі, але не
робяць для гэта ніякіх
намаганняў.

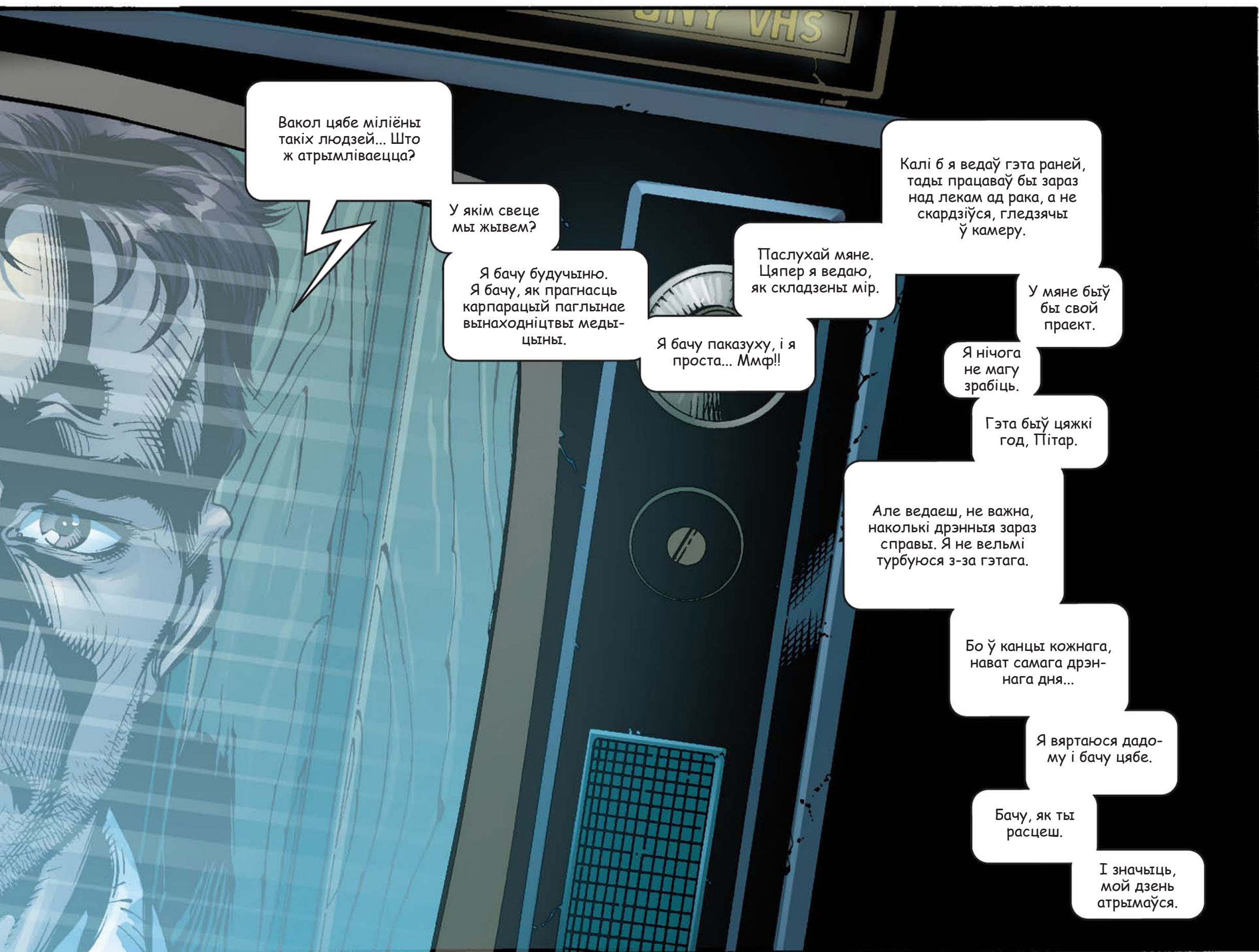

Я хачу бачыць,
як ты станеш муж-
чынай. Я ведаю, ты
будзеш сапраўдным
мужчынай.

А ўсё астатняе
ўжо не важна.

Самае
галоўнае для
мяне - ты,
Пітар.

Ты і твая
маці.

Вакол цябе міліёны
такіх людзей... Што
ж атрымліваецца?

У якім свеце
мы жывем?

Я бачу будучыню.
Я бачу, як прагнасць
карпарацый паглынае
вынаходніцтвы меды-
цыны.

Я бачу паказуху, і я
проста... Ммф!!

Паслухай мяне.
Цяпер я ведаю,
як складзены мір.

Калі б я ведаў гэта раней,
тады працаваў бы зараз
над лекам ад рака, а не
скардзіўся, гледзячы
ў камеру.

У мяне быў
бы свой
праект.

Я нічога
не магу
зрабіць.

Гэта быў цяжкі
год, Пітар.

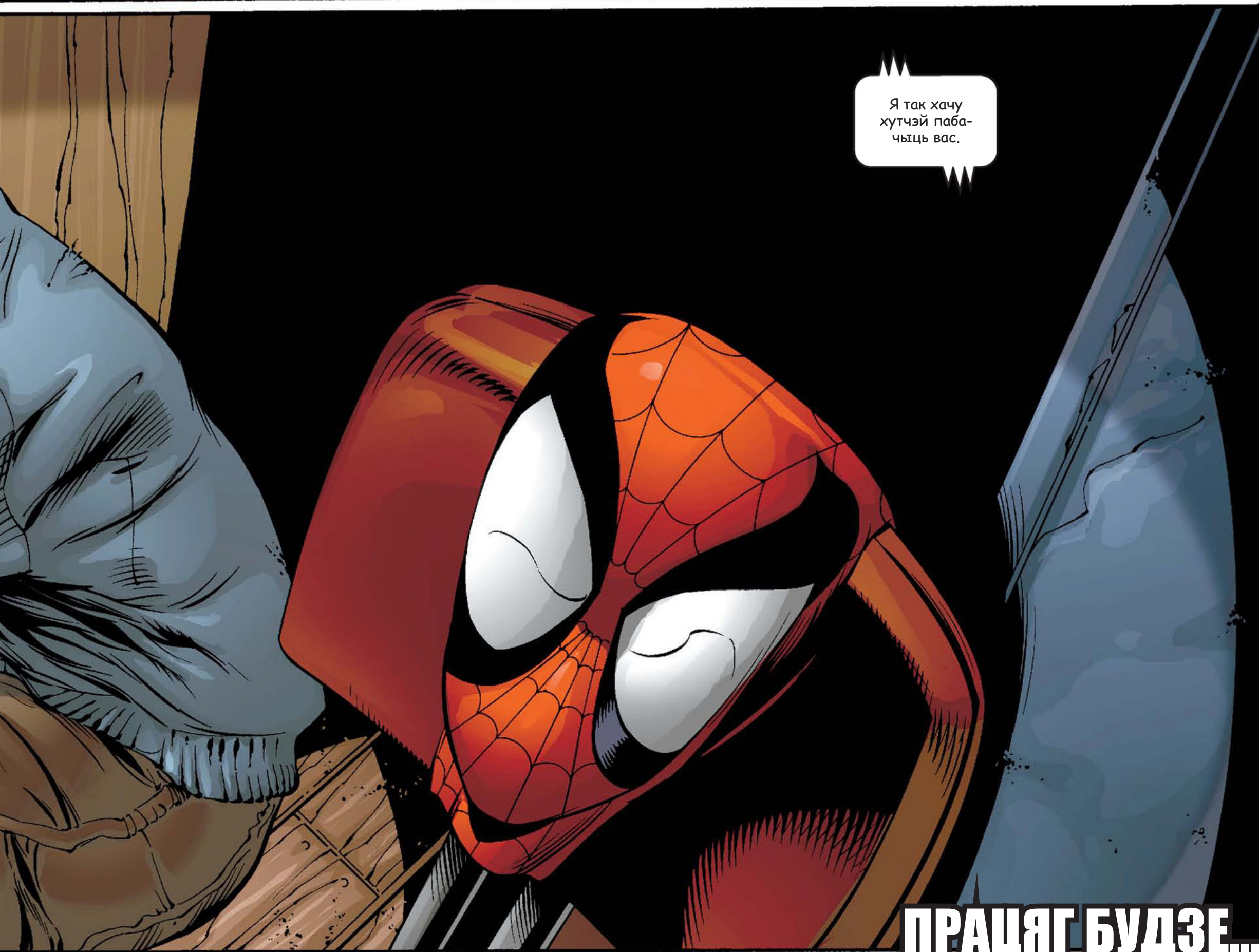
Але ведаеш, не важна,
наколькі дрэнныя зараз
справы. Я не вельмі
турбуюся з-за гэтага.

Бо ў канцы кожнага,
нават самага дрэн-
нага дня...

Я вяртаюся дадо-
му і бачу цябе.

Бачу, як ты
расцеш.

І значыць,
мой дзень
атрымаўся.

Я так хачу
хутчэй паба-
чыць вас.

ПРАЦЯГ БУДЗЕ...